

ΕΤΟΣ 67ον

13 Ιανουαρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 2 (3424)

Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Τελειώνοντας ο Χριστός την «ἀρχιερατική» προσευχή του, την οποία ἀπνύθουε πρὸς τὸν Πατέρα του ἀμέσως μετὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, εἶπε: «Πατέρα μου ἅγιε, προσεύχομαι ὄχι μόνο γιὰ τοὺς μαθητὲς μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἐκείνους, πού μέσω τοῦ κηρύγματός τους θὰ πιστέψουν σέ μένα, ὥστε ὄλοι νά εἶναι ἕνα». Τρεῖς φορές ἐπαναλαμβάνει αὐτή τή φράση ὁ Χριστός στή συγκεκριμένη προσευχή του: «ἵνα ὦσιν ἕν», νά εἶναι ἕνα, ὄλοι ὅσοι πιστέψουν σέ μένα. Καί αὐτή τήν ἐνότητα τή θεωρεῖ βασική προϋπόθεση, γιὰ νά πιστέψει καί ὁ ἄλλος κόσμος στή θεία φύση του καί στή θεία ἀποστολή του.

Τά χαρίσματα καί ὁ σκοπός τους

Αὐτήν τήν ἐνότητα συνιστᾷ καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Ἐφεσίους. Καί τονίζει ὅτι ἡ ποικιλία τῶν χαρισμάτων πού δίνει ὁ Χριστός ἔχει σκοπὸ νά τήν ἐνισχύουν καί ὄχι νά τή διασποῦν. Ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος δέν ἀναφέρεται στά γενικά καί «σπουδαιότερα» –κατὰ τὸν Χρυσόστομο– χαρίσματα, πού εἶναι κοινά, δηλαδή στό βάπτισμα, στή σωτηρία πού δίνει ἡ πίστη, στό νά ἔχουμε τὸν Θεὸ πατέρα καί στό νά μετέχουμε ὄλοι στό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀναφέρεται στά εἰδικότερα χαρίσματα πού εἶναι προσωπικά. Πρόκειται γιὰ δωρεάν ικανότητες, οἱ ὁποῖες ὅμως ὡς ἰδιαίτερα διακονήματα δημιουργοῦν καί μεγαλύτερες εὐθύνες. «Ἀπὸ αὐτὸν πού πῆρε πέντε τάλαντα, ζητήθηκαν ἄλλα πέντε. Γι' αὐτὸ μὴ στενοχωριέσαι, ἂν ὁ τάδε πῆρε κάποιο χάρισμα περισσότερο, γιατί καί ὁ κόπος σ' αὐτὸν θὰ εἶναι περισσότερος», ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης. Ἐξήλληλου, δέν πῆρε ἄλλος περισσότερο καί ἄλλος λιγότερο, γιατί ἔτσι τοῦ ἄξιζε. Δέν μᾶς χρωστᾷ τίποτα ὁ Θεός! Ἀλλὰ στόν καθένα ἔδωσε, ὅπως Ἐκεῖνος ἔκρινε. «Ἐάν Αὐτός ἔτσι τὰ μέτρησε, πάντως καλὰ τὰ μέτρησε καί ἀποβλέποντας στό συμφέρον τοῦ καθενός», καταλήγει ἄλλος ἐρμηνευτής.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έφεσ. δ' 7-13)

Γιά τήν οἰκοδομή τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ἐνί ἐκάστω ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὸ λέγει· «Ἄναβας εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις». Τὸ δὲ «ἀνέβη» τί ἐστὶν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ὁ καταβάς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

Γιά νά μή μένει καμιά ἀμφιβολία ὅτι ὅλα γιά τό συμφέρον καί γιά τή σωτηρία μας τὰ οἰκονομεῖ ὁ Χριστός, ὁ ἀπόστολος Παῦλος προσπαθεῖ νά περιγράψῃ τόν ἀπερίγραπτο πλοῦτο τῆς φιλιανθρωπίας του. Αὐτός πού εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν χαρισμάτων, εἶναι Ἐκεῖνος πού ἀνεβαίνοντας μέ τὴν Ἀνάληψή του –ὡς Θεάνθρωπος πλήρον– στόν οὐρανό, ἀνύψωσε καί τὴν ἀνθρώπινη φύση του καί τὴν ἔκανε σύνθρονη μέ τόν Πατέρα του. Ἀκόμη καί οἱ ἐπουράνιοι ἄγγελοι ἐξεπλάγησαν βλέποντας ἄνθρωπο νά ἀνεβαίνει πιο πάνω ἀπό αὐτούς καί νά κάθεται στά δεξιά τοῦ Πατρός. Ἔτσι ἔδωσε τή δυνατότητα σέ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως, ὄχι ἀπλῶς νά ξαναβροῦμε τόν χαμένο παράδεισο ἀλλὰ καί νά ἀσύγκριτα ἀνώτερο: νά ἀνεβουῖμε κι ἐμεῖς, ἀξιοποιώντας ὁ καθένας τὰ χαρίσματά του, καί νά γίνουμε σύνθρονοι μέ τόν Πατέρα του. Αὐτός εἶναι ὁ τελικός σκοπός ὅλων τῶν «δομάτων» (δωρεῶν) καί τῶν χαρισμάτων του. Καί γι' αὐτό εἶναι τεράστια ἡ εὐθύνη τοῦ καθενός μας γιά τή σωστή καί καρποφόρα ἀξιοποίησή τους.

«Πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς δόξης σου»

Αὐτὴ ὅμως ἡ κατὰ χάριν ἰσοθεΐα πού μάς χάρισε μέ τὴν Ἀνάληψή του δέν ἦταν γιά τόν ἴδιο καί ἀνέξοδο. Τοῦ κόστισε πολὺ ἀκριβὰ. Γιά νά δώσει καί σέ ἐμᾶς ὡς δῶρο, αὐτό πού Ἐκεῖνος εἶχε κατὰ φύση, χρειάστηκε νά κατεβῆ πολὺ χαμηλά. « Ἄδειασε τόν ἑαυτό του ἀπὸ τῆ θεϊκῆ του δόξα, πῆρε μορφή δούλου καί ἔγινε ὁμοιος μέ τοὺς ἀνθρώπους. Καί ταπείνωσε τόν ἑαυτό του δείχνοντας τέλεια ὑπακοή στόν Πατέρα του μέχρι θανάτου, καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ» (Φιλ. 2,7). Καί μέ τῆ θεόσωμη ταφή του κατέβηκε «εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς», «ἕως ἄδου κατωτάτου». Κανείς πιά δέν μπορεῖ νά τοιμήσει, μαζί μέ τόν βλάσφημο σύγχρονο τραγουδοποιό, νά τοῦ πεῖ: «Καθὰ κάθουσε ἐκεῖ πάνω. Ρίξε καί μιὰ ματιὰ δῶ κάτω».

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, εἰς τόν καθένα ἀπό μᾶς ἐδόθηκε ἡ χάρις σύμφωνα πρὸς τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο λέγει, Ὅταν ἀνέβηκε εἰς τὰ ὕψη ἔλαβε αἰχμαλώτους καὶ ἔδωκε δῶρα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ δὲ ἀνέβηκε, τί σημαίνει παρά ὅτι καὶ κατέβηκε πρῶτα εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ἐκεῖνος πού κατέβηκε εἶναι αὐτός πού καὶ ἀνέβηκε ὑπεράνω ὅλων τῶν οὐρανῶν, διὰ νά γεμίσῃ τὰ πάντα. Καὶ τὰ δῶρά του ἦσαν: μερικοὶ νά εἶναι ἀπόστολοι, ἄλλοι προφῆται, ἄλλοι εὐαγγελισταί, ἄλλοι ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, πρὸς τόν σκοπὸν νά καταρτίσουν τοὺς ἁγίους, διὰ τὸ ἔργον ὑπηρεσίας, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρις οὗτου φθάσωμεν ὅλοι εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς πλήρους γνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς τὸ μέτρον τοῦ τελείου ἀναστήματος τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Δέν ἔριξε ἀπλῶς μιά ματιά· ἀλλήλα κατέβηκε ὁ ἴδιος στὸν «λάκκο τῆς ταλαιπωρίας» μας (Ψαλμ. 39,3). Πάληψε μὲ τοὺς πραγματικοὺς ἐχθροὺς μας, «τὸν διάβολο, τὸν θάνατο, τὴν κατάρρα καὶ τὴν ἁμαρτία» (ἅγιος Θεοφύλακτος) καὶ τοὺς αἰχμαλώτισε. «Βλέπετε λάφυρα καὶ ὄπλα;», ρωτᾷ μὲ θαυμασμό ὁ Χρυσόστομος. Λάφυρα εἶναι οἱ ψυχές μας πού ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ χέρια τους. Καὶ κατεξοχὴν ὄπλο εἶναι ἡ τέλεια ἕως θανάτου ὑπακοή στὸν Πατέρα του, τῆς ὁποίας ἔμπρακτο πρότυπο ἔγινε ὁ ἴδιος.

Ἐχοντας λοιπὸν κατεβεῖ τόσο χαμηλὰ γιὰ τὴ σωτηρία μας καὶ ἔχοντας ἀνεβεῖ «ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν», γέμισε τὰ πάντα μὲ τὴ θεία του δόξα· καὶ μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα σέ κάθε θεία λειτουργία μαζί μὲ τὸν θεόπτη προφήτη Ἡσαΐα νά ψάλλοιμε: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου»!

Οἱ ἐργάτες τῆς οἰκοδομῆς

Ἡ μετοχὴ ὅμως σ' αὐτὴ τὴν πληρότητα τῆς δόξας τοῦ Χριστοῦ, στό «πλήρωμα τοῦ Χριστοῦ», ὅπως τὸ ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος, δέν μπορεῖ νά γίνει ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἄλλη. Χρειάζεται ἐνηλικίωση. Καὶ γιὰ νά μεγαλώσουμε, χρειάζομαστε συνεχῆ καταρτισμὸ καὶ πνευματικὸ χτίσιμο. Γιὰ τὸ «οἰκοδομικὸ» αὐτὸ ἔργο ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξασφάλισε πεπειραμένους ἐργάτες: τοὺς ἀποστόλους, τοὺς προφῆτες, τοὺς κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, τοὺς ποιμένες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας του. Οἱ ἀπόστολοι εἶναι οἱ θεμελιωτές τῆς οἰκοδομῆς καὶ οἱ στυλοὶ· οἱ προφῆτες εἶναι οἱ «ἠλύχνιοι τοῦ Φωτός», οἱ πρῶτοι πού ἄνοιξαν τὰ «παράθυρα» γιὰ νά φωταγωγηθεῖ τὸ κτίριο· οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι τὰ «στόματα τοῦ Λόγου», πού καλοῦν συνδαιτυμόνες στό βασιλεῖο

13 Ἰανουαρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Ἑρμούλου καὶ Στρατονίκου μαρτύρων († 315).

Ἦχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Ἐφεσ. δ΄ 7-13 – Εὐαγγέλιον: Μτ. δ΄ 12-17.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Ἰανουαρίου, ΙΒ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15. – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιζ΄ 12-19.

κό Δεῖπνο· καὶ οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι εἶναι οἱ πιστοὶ οἰκονόμοι τοῦ Οἴκου τοῦ Πατρὸς, πού φροντίζουν γιὰ τὴ θεραπεία καὶ ἐπαρκή τροφή τῶν ἐνοίκων.

Ἐκ τῆς ἐξαρτάται, ἂν θὰ ἀξιοποιήσουμε ὄλους αὐτοὺς τοὺς πολῦτιμους εὐεργέτες, πού μᾶς χάρισε ἡ φιλιανθρωπία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε στὴν ἐνότητα πού εὐχήθηκε ὁ Χριστὸς νὰ ἀποκτήσουμε στὴν ἀρχιερατικὴ προσευχὴ του· μιὰ ἐνότητα πού δὲν εἶναι ἐνότητα ἀπόψεων γιὰ θρησκευτικὰ θέματα ἀλλὰ ἐνότητα ζωντανῆς πίστεως καὶ ἐπίγνωσης τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Νέα πολυτελής ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΘΕΙΟΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

**κατὰ τὸ κείμενον τὸ ἐγκεκριμένον
ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
(σχῆμα 25X35 ἐκ., σελ. 326+62)**

Κυκλοφορήθηκε ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας σὲ ἀναθεωρημένη καὶ πολυτελὴ ἔκδοση τὸ Θεῖο καὶ Ἱερό Εὐαγγέλιο. Ὅπως τονίζει στὸ Σημεῖωμα τοῦ Ἐκδότη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος, Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸ κείμενο τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου συνιστᾷ τὸν ἄξονα τῆς πνευματικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς λειτουργικῆς καὶ λατρευτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ παρούσα ἀναθεωρημένη καθ' ὅλα ἔκδοση –μὲ νέα γραμματοσειρά, στοιχειοθεσία - σελιδοποίηση καὶ μοναδική γιὰ τίς λειτουργικὲς ἐκδόσεις εἰκονογραφικὴ διακόσμηση–, περιέχει τὸ αὐτὸ κείμενο τῆς προηγουμένης ἐκδόσεως, δηλαδὴ τὸ βασισθὲν ἐπὶ τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τοῦ βυζαντινοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντὴς: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διαγέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr